

„Eszetekbe juttatom az evangéliumot.” Aki még nem hallotta, annak hallania kell; aki hallotta, de még nem fogadta el, azért könyörögnünk kell, hogy Isten Szentlelke győzze meg; nekünk, akik elfogadtuk, hívökké lettünk, eszünkbe kell juttatni.

Az evangélium röviden: „úgy szerette Isten a világot, hogy egyszülött Fiát adta...”. Itt így van megfogalmazva: meghalt a mi bűneinkért... feltámadt a harmadik napon. Nemcsak húsvétkor kell, hogy eszünkbe jusson. Mindig szükségünk van erre az üzenetre, mert ez az alapja a mi hívő életünknek. „Minden utadon gondolj rá, és Ő egyengetni fogja ösvényeidet.” (Péld 3,6)

Gondoljunk Rá, Jézus Krisztusra, hogy dicsőíthessük Őt. Dicsőítsük Őt, mert Ő Isten; dicsőítsük Őt azért, mert közel jött hozzánk, megmentett a kárhozattól, életet adott nekünk, ami Őbenne van. Gondoljunk Rá és járjunk vele, mert Ő nemcsak helyet készített nekünk az Atya házában, hanem el is visz oda.

Gondoljunk rá, járjunk vele, emlékezzünk arra, mit tett Ő, és arra is, hogy hogyan lettünk hívökké, mert az Ő követéséből, az Őbenne való bizalomból, az első szeretetből ki lehet esni. Ki akar ütni belőle a Sátán úgy, hogy eltereli a figyelmünket. Más dolgokat, embereket, hatalmakat... mutat nekünk, hogy azokban bízunk. Vagy a saját cselekedeteinket, vagy mint a korinthusi hívőknek, a kegyelmi ajándékaikat, vagy a tanítóikat, hogy azokkal dicsekedjenek, és tarthassák külön hívőknek magukat más hívőknél.

„Az evangéliumot, amelyet elfogadtatok... amely által üdvözültök is.” Az, hogy Krisztus meghalt a bűneinkért, hogy feltámadt, és vele élhetünk, az Ő képére változhatunk át, kegyelem. Erről mondja Jézus (példázatban), hogy „én pedig az utolsónak is annyit akarok adni, mint neked” (Mt 20,14). „Aki többet szedett, nem lett többje, és aki kevesebbet, nem lett kevesebbje” (2Móz 16,18; 2Kor 8,15). Az üdvösséghez nem kell más, mint elfogadni, amit Isten adott, amit Jézus Krisztus tett. A hitben járáshoz, a növekedéshez sem kell más. Nem a saját erőnkől igyekszünk „jobb hívők” lenni, nem a saját eszünkkel próbáljuk megítélni, hogy mi hol tartunk, és nem a saját erkölceinkből kiindulva ítélkezünk mások felett – egyáltalán nem ítélkezünk, legfeljebb azt mondjuk: a másoknak is meg kell még ismernie Jézust, és hisszük, hogy meg is ismerheti, mert „ami az embereknél lehetetlen, lehetséges Istennél”.

„Ha megtartjátok... hacsak nem hiába lettetek hívökké.” Ez azt is jelenti: tartsátok meg, ill. meg tudjátok tartani, mert Krisztus, aki megmentett, meg is tart titeket mindvégig – de ne felejtsetek el, mit tett, hogyan kezdtétek. A Sátán, a világ el akar fordítani Krisztustól, de mi nem vagyunk tehetetlenek vele szemben, mert Krisztus megtart – naponkénti, folyamatos döntés elé állít, hogy kinek hiszek, kiben bízom. Ha a világban, azzal elveszíthetem Krisztust; ha pedig Krisztusban, azzal elveszíthetek dolgokat, amiket a világ kínál: jólétet, békét, biztonságot...

„Meghalt az Írások szerint... feltámadt az Írások szerint.” Nem véletlen, ami történt. Nem a gonosz emberek akarata győzött. Nem ismerték el, hogy Jézus a Messiás, pedig tudniuk kellett volna (a jeleiből, a tanításaiból). Nem akarták, hogy Jézus az életével vagy a halálával próféciákat teljesítsen be. De az Ő halála is az Írások szerint történt: „a mi vétkeink miatt kapott sebeket, bűneink miatt törték össze” (Ézs 53,5), és a részletek is egyeznek az Írásokkal: Dániel 9,26 („a hatvankét hét után megölik a Felkentet...”) pontosan meghatározza az időt; „néznek arra, akit átszúrtak”, „csontja ne töressék meg” stb.

A feltámadása is meg volt írva: „nem hagyod lelkemet a holtak hazájában” (Zsolt 16,10), „ha fel is áldozta magát jóvátételül, mégis meglátja utódait, sokáig él, az ÚR akarata célhoz jut vele” (Ézs 53,10). Az Ő feltámadása nekünk is életet jelent: „Két nap múltán életre kelt, harmadnapra föltámaszt bennünket, és élünk majd előtte” (Hós 6,2) – ez is „az Írások szerint” van.

„Megjelent... mind az apostoloknak”: feltámadva, testben csak azoknak jelent meg, akik az Övéi. Az ő hitük is megingott, nem reménykedtek a feltámadásában, de Ő mindnyájukat helyre állította – a helyükre állította, ahol majd tanúskodniuk kell róla.

„Legutoljára, mint egy torzszülöttnek, nekem is megjelent.” Pál azelőtt dicsekedhetett önmagával: származásával, képességeivel. De amikor Krisztus megjelent neki, attól kezdve önmagát is másként látja: „torzszülöttnek”, mert még nem az volt, amivé Isten akarta formálni. Mi sem voltunk azok. „Nem vagyok méltó... mert üldöztem Isten egyházát”, mégis megjelent neki Krisztus. Most már „Isten kegyelméből” az, ami; mi is Isten kegyelméből vagyunk azok. Ő mentett meg, tett minket új emberré, Ő engedi és ad erőt, hogy szolgáljuk. És mi is felismerhetjük, hogy ezek nem mi vagyunk, „hanem az Istennek velem való kegyelme”.

„Így prédikálunk”: nem magunkra mutatunk, hanem Krisztusra. Nekünk is az evangéliumot kell mondanunk és felmutatnunk az életünkkel is. Így lesznek hívővé mások is, azok, akiket Isten mellénk helyezett.

1Kor 3,11

Mert más alapot senki sem vethet a meglevőn kívül, amely a Jézus Krisztus.